

„Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce,“ říká Pán Ježíš svým posluchačům.
(Matouš 6,21)

V čem jako křesťané míváme svůj poklad nebo své srdce? Jak se to pozná? Jak to poznám sám u sebe? Pozná se poklad našeho srdce podle našich hlubokých slov? Podle duchovně vyhlížejících příspěvků ve skupince nebo na facebooku? Podle vroucných hlasitých modliteb při bohoslužbě? Podle počtu veršů zvládnutých z paměti a podle znalosti Božího slova jako celku?

„Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce,“ Pozná se poklad mého srdce podle mojí pravidelné účasti ve shromáždění? Říká něco o pokladu našeho srdce čas strávený aktivním zapojením v nejrůznějších sborových službách? Nebo celkový objem našich finančních darů na Boží dílo?

To všechno jsou velmi ceněné věci. K některým z nich nás přímo vyzývá i Boží slovo a je dobře, že je děláme. Chceme v nich ale mít svůj „poklad“, své „srdce“? Budou tyto věci pokladem našeho srdce i ve chvíli, kdy se jednou budeme před Králem Ježíšem ohlížet zpátky na svůj život?

Pán Ježíš říká: Shromažďujte si poklady v nebi. (Matouš 6:20)

Které z našich pokladů tam mají své místo? A které určitě nemají?

Vrací se mi vzpomínka na toho bohatého člověka, který v pekle pozvedl své oči, a mimo jiné Abrahamovi říká: *„Prosím tě pošli Lazara do domu mého otce, neboť mám pět bratrů, ať jim svědčí, aby také oni nepřišli do tohoto místa...“*

(Lukáš 16,27-28)

Zdá se, že bratři se pro tohoto boháče stali pokladem až TEĎ – až když jejich hodnotu uviděl z věčné perspektivy...

Kde je Tvůj poklad

—064—